перець

№ 12 (479). РІК ВИДАННЯ XXII КИЇВ. ЧЕРВЕНЬ 1962

Ціна 10 коп.

У ЦЬОМУ НОМЕРІ:

☆ *Як штурми та аврали постають і календарі жити не дають.* (Стор. 2).

☆ *Про агроресторатopів та зоо-кіно-механізаторів.* (Стор. 4).

☆ *Львівські вакації, або нероби на дотації.* (Стор. 6—7).

☆ *Нові експонати на Виставці ширнетреба.* (Стор. 10).

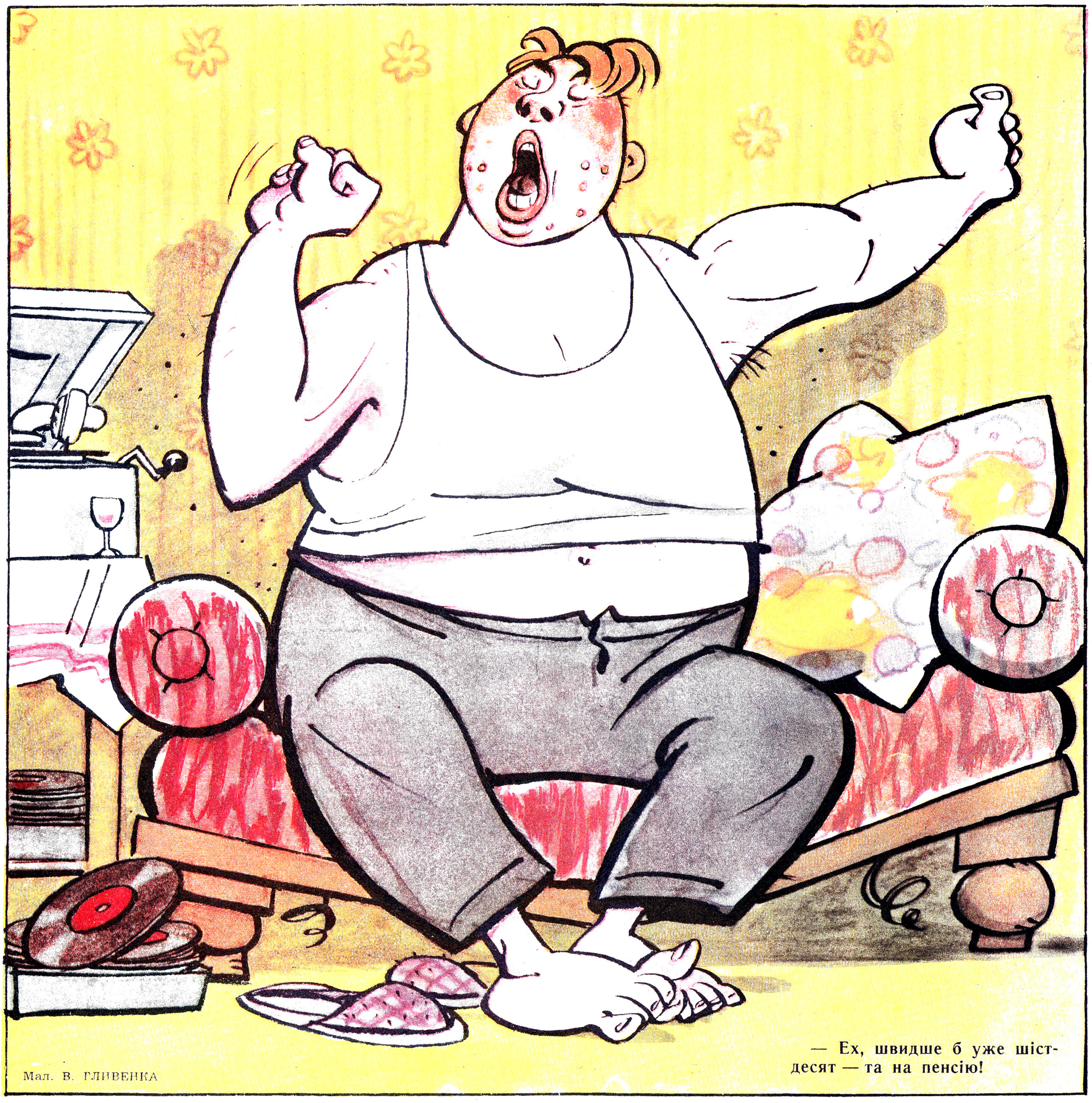

— Ех, швидше б уже шістдесят — та на пенсію!

Мал. В. ГЛИВЕНКА

ПІКОВЕ СТАНОВИЩЕ ХАБАРНИКА

Мал. Л. КАПЛАНА

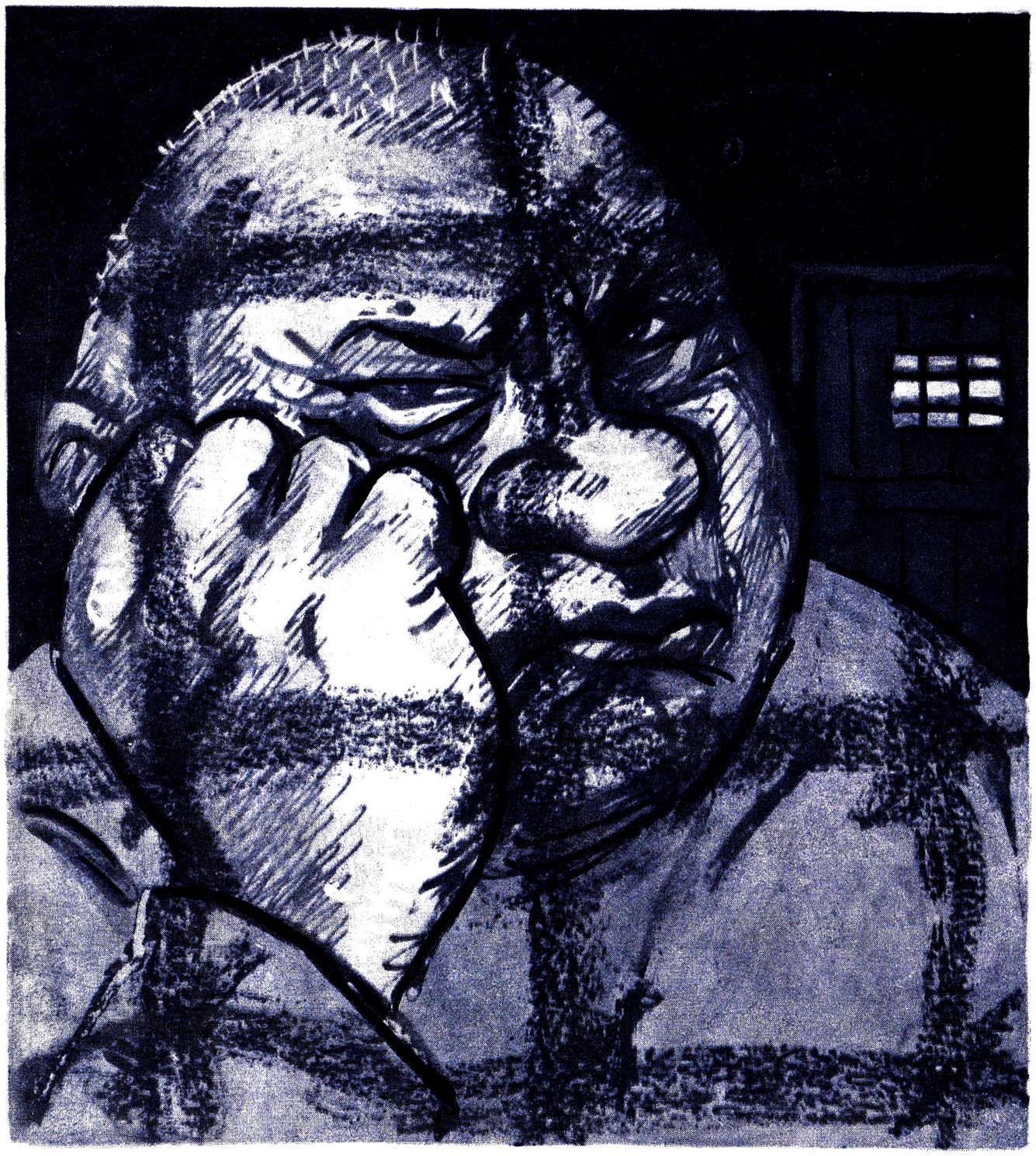

— Ні дать, ні взять...

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

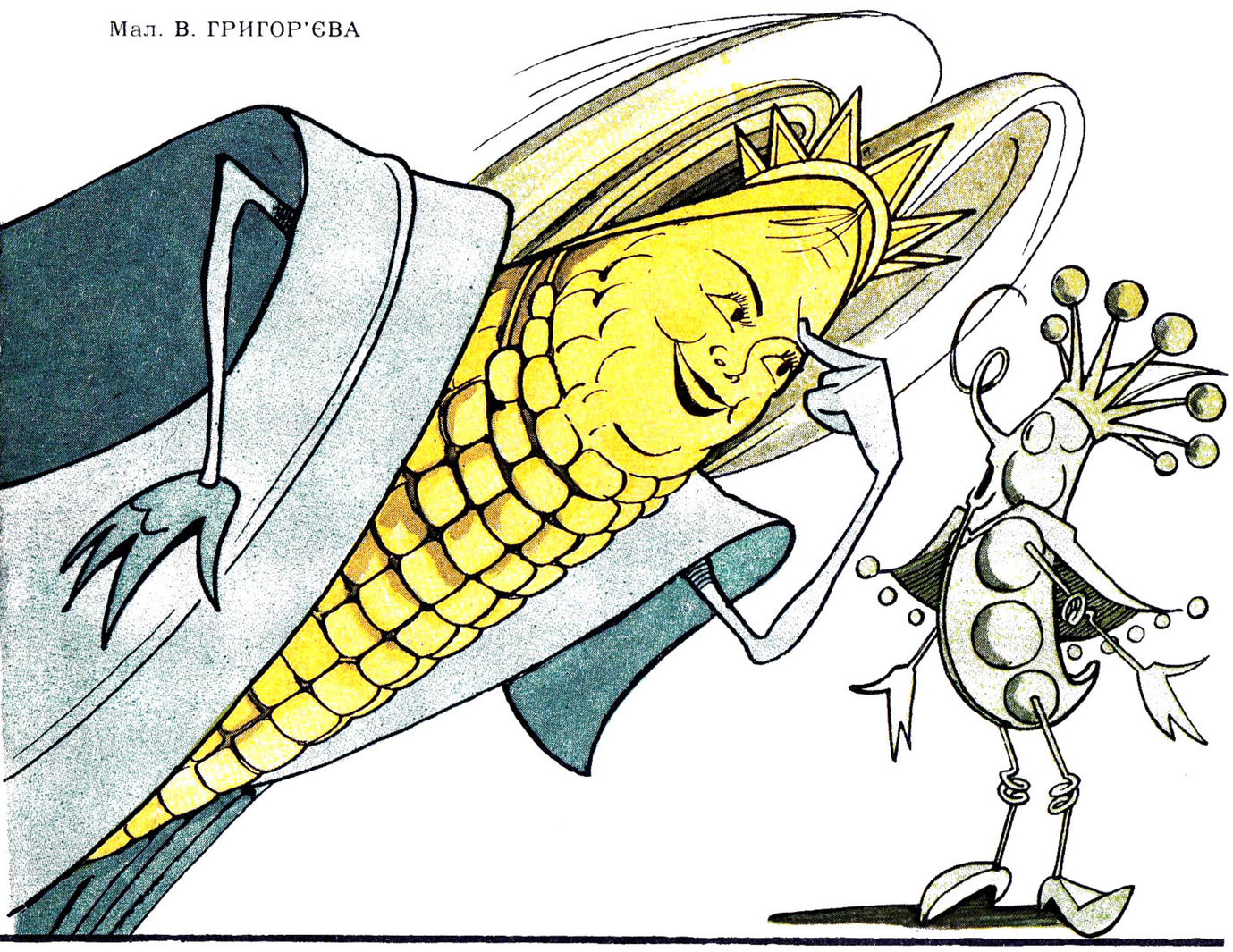

Цар Горох: — Чому в цьому колгоспі не дбають про мене?

Королева ланів: — Бо тутешні керівники, ваша величність, без царя в голові...

Навпередки з КАЛЕНДАРЕМ

Директор заводу викликав до себе начальника цеху і якось дивно запитав:

— Де ти?

Але начальника цеху анітрохи не збентежило директорове запитання. Він без запиночки точно визначив свої координати:

— Досі тупцюю у першій декаді.

— А в людей яке число сьогодні?

— Двадцять п'яте, Сергію Івановичу.

— А у тебе яке? Тільки точно кажи!

— Шосте...

— Отуди! У людей — двадцять п'яте, а в тебе — шосте... Як же це ти примудрився?

— Точнісінько так, як і минулого місяця. У першій декаді по виробничій програмі — нулик, у другій — бублик...

— Ти краще скажи, що нам зараз робити? Календар — ось він. До кінця місяця лічені дні лишилися...

— Будемо витягати план, Сергію Івановичу, — бадьориться начальник цеху.— Не первина. Оголосимо аврал-полундру, й сьогодні ж до вечора, гадаю, стрибнемо аж у дев'ятнадцяте число. А, може, і в двадцять перше ускочимо. Докладемо усіх зусиль! До тридцятого обов'язково наздоженемо календар!

— Ну, гляди...

Потім директор викликав заступника по матеріальному постачанню і до нього:

— А ти де?

— Заступник теж ніскілечки не здивувався і негайно визначив свої координати:

— Уже за квартальним обрієм, Сергію Івановичу.

— У людей зараз який квартал?

— Другий...

— А в тебе? Тільки точно кажи!

— Третій, Сергію Івановичу.

— Оце так-так! У людей — другий, у тебе — третій...

— Не зупиняти ж завод! Фонди другого кварталу ми давно вже з'їли.

— А що будемо робити в третьому?

— Що робити?.. Поїдемо в четвертий!

— Ну, гляди...

Якби хтось сторонній почув ці розмови, він би подумав, що на заводі вже налагодили серійне виробництво «машин часу» і начальники цехів і служб випробовують їх і маневрують в межах календарного місяця. А директор цікавиться, як відбувається обкатка.

Але це помилковий висновок. Ніяких «машин часу» тут не роблять і не випробовують.

— Ми виготовляємо преси, — каже директор заводу т. Сергієні. — Так ми й називаємось: Дніпропетровський завод важких пресів.

Що ж тоді коїться на заводі з часом?

Підприємство дуже підводить календар. Відривається від колективу ще на початку місяця. Вже з перших днів року він став заклятим ворогом підприємства. То повзе равликом-павликом, то скаче — не втримаєш. Проповз першу декаду — ледве склепали на заводі три преси. Поповз далі — ще три преси. Аж гульк — а вже остання, фінішна декада місяця.

На заводі тривога. На заводі метушня.

— Полундра! А де ж план?!..

— Немає плану...

— Аврал! Штурм!

Рвонув завод у третю декаду і склепав аж 55 пресів! Але так календаря й не наздогнав. У січні не додав ще кількох пресів, у лютому — теж, хоч в останній штурмовій декаді було вироблено 56 пресів. А до першого травня, незважаючи на всі штурми та аврали, не долічилися вже більше десятка машин.

У цьому штурмовому марафоні найгірші показники у складальної дільниці першого механічного цеху. Тут програма відстала від календаря на 25 стотонних пресів. Це — майже місячна продукція.

Директор заводу насуплює брови.

Начальник цеху бурчить.

А складальники аж зубами скреготять.

Гуртом усіх зусиль докладають, авралять, штурмують, а програма на обидві ноги шкутильгає. Де там з часом змагатися!

І хоч би причина якась поважна була. Просто корпуси пресів надходять на складання з величезним запізненням.

— Ага! — скаже читач-постачальник. — Знаємо! Мабуть, корпуси роблять на іншому підприємстві... а з перевозками знаєте як!

Не кажіть гоп!.. На заводі пресів є своя металургійна база. Корпуси виготовляються тут-таки, на місці.

— Ясно! — скаже читач-технолог. — Мабуть, корпуси обробляють на якомусь механічному заводі, а той графіки ламає.

І знову не ясно, бо корпуси обробляються теж на місці.

— Так це ж ідеальні умови! — в один голос скажуть спеціалісти.

І правильно скажуть. Але... ідеальні ті умови будуть лише тоді, коли корпуси йтимуть на складальні дільниці не з механічного цеху, а зі складу, тобто, коли на заводі буде заділ корпусів, коли складальні дільниці не заглядатимуть «у рота» механічному цехові. Тоді й директор не питатиме:

— Яке сьогодні число?..

І начальник цеху не бурчатиме. І складальники в останню штурмову декаду не ночуватимуть на заводі. І програма йтиме з календарем цифра в цифру.

Усе це давно не новина. Про ненормальну роботу одного з найбільших у країні заводів пресів знають у Дніпропетровському раднаргоспі. Знають і в республіканському. Знають, що завод перебуває в хронічному прориві і що йому треба допомогти. В Українському раднаргоспі пообіцяли навіть прислати на завод свого фахівця, щоб той на місці розібрався і доповів, яких рішучих заходів треба вжити. Ще на початку березня пообіцяли. Але, видно, й досі тому фахівцеві ніяк командировки не випишуть. От і доводиться директорові заводу весь час допитуватися в начальників цехів і служб:

— Яке сьогодні число?

Рейдова бригада «Перця» та газети заводу важких пресів «За технічний прогрес»: **О. КИСЕЛЬОВ** — токар; **І. ОНИЩЕНКО** — різнороб; **Ю. ПЕЛІН** — технолог; **М. ФРІМАН** — головний диспетчер, **Ю. ЯЧЕЙКІН** — спец. кор. «Перця».

м. Дніпропетровськ.

ОБСТАВИЛИСЬ МЕБЛЯМИ

Люди, які добре розуміються на арифметиці, точно підрахували, що на обмеблювання лісоскладу шахти 4-2 біс «Ірміно» пішло не мало і не багато — 39574 крб. 70 копійок.

Це — на старі гроші, бо меблювання почалося ще в 1956 році.

А почалося воно так. На територію лісового складу привезли козловий кран. Привезли і поставили. Добре поставили. Так, що він за шість років ні разу й не хитнувся.

Та, власне, йому й хитатися було ні з чого: за всі шість років кран той жодної стойки з вагона не вивантажив, жодної колоди з місця на місце не переніс.

Стоїть, як кажуть, «для меблі» і веселить душі керівників шахти і тресту «Кадіїввугілля», якому два роки тому передано лісосклади.

Їм, може, і весело, а от кранові — анітрохи.

Бо і кран — хай навіть козловий — не любить, коли роботи з нього — як з козла молока.

М. КОНОНОВА.

Луганська область.

ОТАКИЙ-ТО Я НЕВДАХА

(ПІСНЯ ТРАКТОРИСТА)

А найкраще, друзі, бути трактористом.
Скільки оком глянеш — простір, далина!
Жайворами в небі, сонцем променистим
Тракториста в полі зустріча весна.

Я і в щасті, я і в горі,
Бо з наукою у спорі.
Од природи це у мене...
Раз почув я слово вчене,
Що в машини норма є.
Ясно, це важливий фактор,
Тільки в мене кожен трактор
Дві тих норми видає.
Через те, що я, бідаха,
Мабуть, трохи ще й невдаха...

Борозну веду я, а слідом за мною
Жито колоситься, гречка зацвіта.
А по-під горою, яром-долиною
Зелено буяє всяка красота.

Я і в щасті, я і в горі,
Що з наукою у спорі,
Бо така вже вдача в мене.
Раз почув я слово вчене:
Що врожаям норма є.
Я перечити не смію,
Тільки там, де я посію,
Лан дві норми видає.
Через те, що я, бідаха,
Мабуть, трохи ще й невдаха...

Я все літо в полі, в полі на роздолі.
Скільки розказали таємниць мені
І громи, й веселки, й зорі ясночолі,
Кораблі космічні й жителі земні.

Отже, трактор — гарна штука.
І виною в тім наука.
Я за ту вину хорошу
Щиру дяку їй виношу
Від колгоспної рідні.
Як за той же таки трактор
І одвертий мій характер
Люди дякують мені.
То який же я невдаха,
То який же я бідаха!

Сергій ВОСКРЕКАСЕНКО.

КЛУБ губителів природи

Клуб губителів природи придбав для збагачення свого художнього фонду дві картини, які експонуються сьогодні вперше.

Перша картина яскраво відображає хвилюючі моменти запеклої боротьби із зеленими насадженнями у місті Могилів-Подільському, Вінницької області.

Основні герої цієї боротьби — голова міськради Данченко та головний архітектор міста Готенберг. Правління клубу губителів природи одностайно прийняло винищувачів зеленої краси м. Могилів-Подільського до клубу.

Друга картина — не витвір художника-абстракціоніста. Це натюрморт, що в перекладі на українську мову означає «мертва природа». Природа дійсно мертва. Це мертва риба у мертвому ставку Іволжанського спиртозаводу, Хотінського району, Сумської області. Попередимо відразу — риба загинула не з перепою. Спирту вона не пила. Вона наковталась гидоти, яку випустив у ставок сусідній Кіровський цукрокомбінат, і загинула.

Адміністрацію цукрокомбінату прийнято до клубу одностайно.

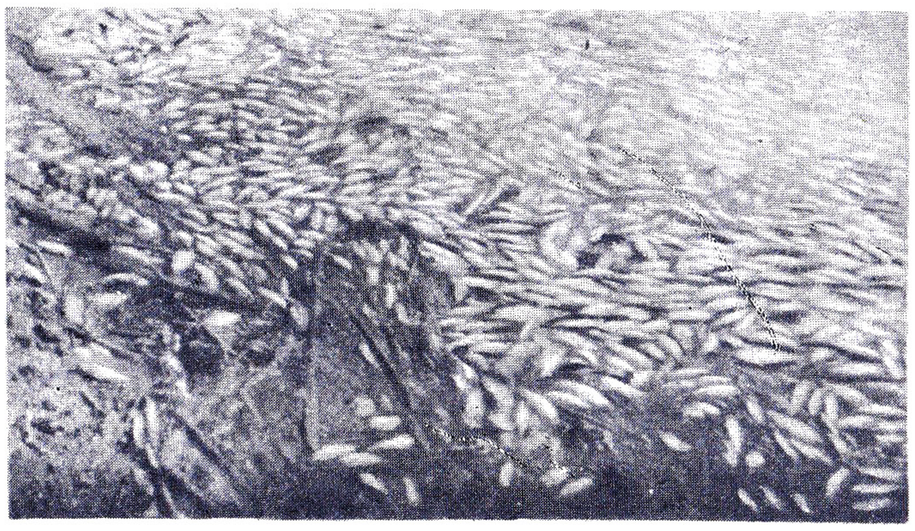

ВЕРЕДЛИВЕ ДИТЯТКО...

Мал. К. ЗАРУБИ

— Не хо-очу-у-у три зі-іро-очки, хочу-у п'ять!..

ПЕРЧАНСЬКИЙ ПОРАДНИК

ЯК ІЗ БІЛОГО СТАТИ ЧОРНИМ

1) Якщо ви живете у Глухівцях, Комсомольського району на Вінниччині, і вам остогидли біла трава, білі дерева, біла вода і т. д.; якщо вам у печінках (і в легенях) сидить біла пилюка, що хмарою висить над тутешнім каоліновим комбінатом і покриває все довкола; якщо вам осточортіло бути білим з голови до ніг,

радимо переїхати в м. Житомир і поселитися на Вокзальній вулиці або на Вокзальному провулку. Тут ви білого не побачите. Тут усе чорне від диму і сажі, які валом валять із димаря сусіднього тольового заводу, і ви дуже скоро з білого станете чорним, як і всі тутешні жителі.

2) Якщо ж ви не хочете бути ані білим, ані чорним, —

радимо не покладати надій на адміністрацію Глуховецького каолінового комбінату чи Житомирського тольового заводу, що вони встановлять на своїх димарях пило- та димовловлювачі.

До них не доходять ані скарги, ані вимоги трудящих, ані писані чорним по білому постанови про охорону природи, здоров'я людини, про боротьбу із забрудненням повітря.

Що краде агрономів?

«...не тільки агрономів, а й зоотехніків та ветеринарів».
(З листа до редакції).

І заголовок фейлетону, і епіграф не випадкові. Листів з такими вістями я одержав чимало. З одного колгоспу пишуть, що зник агроном. З другого радгоспу скаржаться: «Щось, Перче, вкрало зоотехніка. Був чоловік, і наче корова його язиком злизала». З третього колгоспу сигналізують про загадкову пропажу ветеринарного лікаря. Всі тільки руками розводять і всі в один голос прохають:

— Перче, у тебе є вертольот, ти можеш літати по всій республіці, допоможи розшукати нашу пропажу!..

— Перче, у тебе стільки читачів і дописувачів, розпитай у них, чи не чули вони що-небудь про наші зниклі кадри.

— Перче, розішли своїх кореспондентів у всі кінці, хай шукають...

Словом, щось почало красти спеціалістів сільського господарства по всій республіці частіше й активніше, ніж пастушки зелений горох з поля. Прямо на очах зникають люди. Тільки-но був і вже нема, ніби земля розступилася під людиною.

Ці факти стурбували мене не на жарт, і я вирішив податися на розшуки особисто. Того ж дня завів вертольот і полетів до Дніпропетровської області.

Шукаю день. Шукаю другий...

Ну, куди, наприклад, могла запропастися Голуб Раїса Йосипівна, агроном-рільник, випускниця Золотоніського сільськогосподарського технікуму? Що вкрало зоотехніка Качур Віру Артемівну, випускницю Бабайківського зооветтехнікуму?

Ці та безліч аналогічних питань не давали мені спокою, і я шукав, шукав, забувши про сон і відпочинок. Шукав і не знаходив. Розпитував і лишався без відповіді. Ніхто до пуття не міг розповісти мені про цих людей: ні колгоспники, ні робітники радгоспів не бачили їх ні на фермах, ні на ланах, ні в садах...

І хтозна, що б з тих пошуків моїх вийшло, коли б не старий, вірний друг, один мудрий колгоспник не сказав:

— Не там, Перче, шукаєш. Паняй, брат, на Дніпропетровськ та в навколишні міста і пошукай там!..

— Та що ви, дядьку! Таке вигадаєте! На тротуарі ж пшениця не росте. А що, наприклад, робити у місті зоотехніку? Збільшувати поголів'я котів і собак?

— А ти не спіши, не спіши. Ти пошукай.

Я послухав мудрої поради і не жалкую. Тільки-но ступив я на дніпропетровський тротуар, як відразу ж надибав на зоотехніка Віру Артемівну Качур. Воно як сказати? І зоотехнік, і не зоотехнік. Глянеш на диплом — зоотехнік, глянеш у трудову книжку — продавець 1-го міськпромторгу. Виявляється, громадяночка Віра Артемівна, як індивідуум, і не думала пропадати. Вона загубилася як зоотехнік, і знайшлася як продавець.

Тутечки ж, поряд, в тому ж таки 1-му міськпромторзі знайшлися ще дві сільськогосподарські «кадри». Агроном Марія Гаврилівна Таран, випускниця Дніпропетровського сільськогосподарського інституту, та зоотехнік Любов Семенівна Погожева. Оскільки у промторгах не передбачено штатних одиниць агрономів та зоотехніків, обидві вони працюють продавцями.

Маючи вже сякий-такий досвід, я витратив мінімум зусиль, щоб відшукати агронома-рільника Раїсу Йосипівну Голуб. Раїса працює касиром у тресті їдалень Ленінського району Дніпропетровська.

Заодним відшукався й агроном Павло Кирилович Коваленко, теж колишній випускник Дніпропетровського сільськогосподарського інституту. Він працює директором... ні, ні, не радгоспу! Павло Кирилович працює директором дніпропетровського ресторану «Дніпро».

Останні факти мене навіть зворушили. Що б там не казали злі язики, а Голуб, Чумак і Коваленко таки впритул підійшли до розв'язання ряду сільськогосподарських проблем. Хто скаже, що Голуб чи Коваленко не цікавляться м'ясом, хлібом, молоком? Хто скаже, що вони не дають трудящим цих продуктів?.. Хто вибиває чеки на битки, котлети, кефір? Голуб! Хто очолює смаження шніцелів, поросят, курей? Коваленко!

Це вам не Володимир Григорович Олексійчук, котрий має диплом ветеринара, а працює продавцем у Дніпропетровському госпторзі, і не Красотін Володимир Аркадійович, котрий має диплом агронома, а працює товарознавцем.

Що б там не говорили, а від бика до шніцеля все-таки ближче, ніж від бика до пральної машини.

Тепер, вилітаючи на Харківщину, я вже добре знав, що годі шукати загадково зниклих агрономів, ветеринарів, зоотехніків на фермах, у полі та в садах. Я відразу ж приземлився у Харкові. Зниклі спеціалісти сільського господарства відразу ж почали знаходитись десятками.

До речі, кілька десятків з них відшукались у Червонозаводському районі міста. Тут і агроном-селекціонер А. Є. Лисенко, і технік сільгоспмашин В. І. Скороделов, і агроном-рільник Є. Ф. Кравченко. Цей дипломований спеціаліст «тягне резину» на заводі гумових виробів.

На Харківському підшипниковому заводі, видно, є великий попит на кваліфікованих фахівців сільського господарства. Особливо потрібні тут агрономи. Точні цифри потреби в таких кадрах встановити не пощастило. Відомо тільки, що працює їх на заводі лише одинадцять чоловік. Хто де. Хто контролером у цеху, хто писарем у конторі.

А, між іншим, у дев'яти колгоспах Шевченківського району Харківщини, над якими шефствує підшипниковий завод, з кадрами агрономів, зоотехніків і ветлікарів діла далеко не втішні.

Можна собі уявити, як заздрить дирекція взуттєвої фабрики Харківського облмісцевпрому дирекції підшипникового заводу. Не везе взуттєвій фабриці на спеціалістів сільського господарства. Обійшли фабрику вченими сільськогосподарськими кадрами. Має вона лише одного-однісінького спеціаліста в особі агронома З. Ф. Максиної, котра працює змазувальницею підошов.

Та хай тому в роті язик кілком стане, хто скаже, що на Харківщині спеціалісти сільського господарства села бояться й осідають тільки в місті. По селах Харківської області я знайшов 27 агрономів, зоотехніків, ветеринарів, котрі несуть народові культуру. Правда, не «агро», а все-таки культуру, вони працюють завклубами, бібліотекарями, кіномеханіками.

У клубі села Ганнівки, Печенізького району, сидить П. М. Таран, диплом про закінчення сільгосптехнікуму у скрині ховає, а Л. Д. Бондаренко після інституту осів у клубі села П'ятницького.

У Вовчанському районі ветлікар Ж. Ф. Вахмянін крутить кіно. Кажуть, непогано крутить. Так наловчився, що плівку не рве і ніхто йому не кричить: «сапожник!» І справді, який він «сапожник», він ветлікар, і диплом його про це свідчить.

Зоотехнік М. Н. Бондарева заправляє клубом с. Юрченкове. У Валківському районі теж є спеціалісти сільського господарства, котрі своїми дипломами на іменинах хваляться, бо більше їм хвалитися нічим.

Ну от... Знайшлося «те», що сільськогосподарські кадри краде. І про оте «те» слід було б поговорити. Але ми це іншим разом зробимо. І про «те» поговоримо, і про тих керівників, які на своїх підприємствах та в установах крадених агрономів переховують. Про всіх буде розмова. А зараз ніколи. Зараз треба в інші області летіти і там розшуки провадити.

До вас, шановні читачі, у мене таке прохання буде: поки я шукатиму, ви теж не сидіть, склавши руки, допомагайте мені пропажу розшукувати. Велика від того користь державі буде. Шукайте і пишіть мені.

З Перцем розшуки провадили
Ю. КРУГЛЯК та К. ЛЕМЕШЕВ.
Запротоколював М. БІЛКУН.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА.

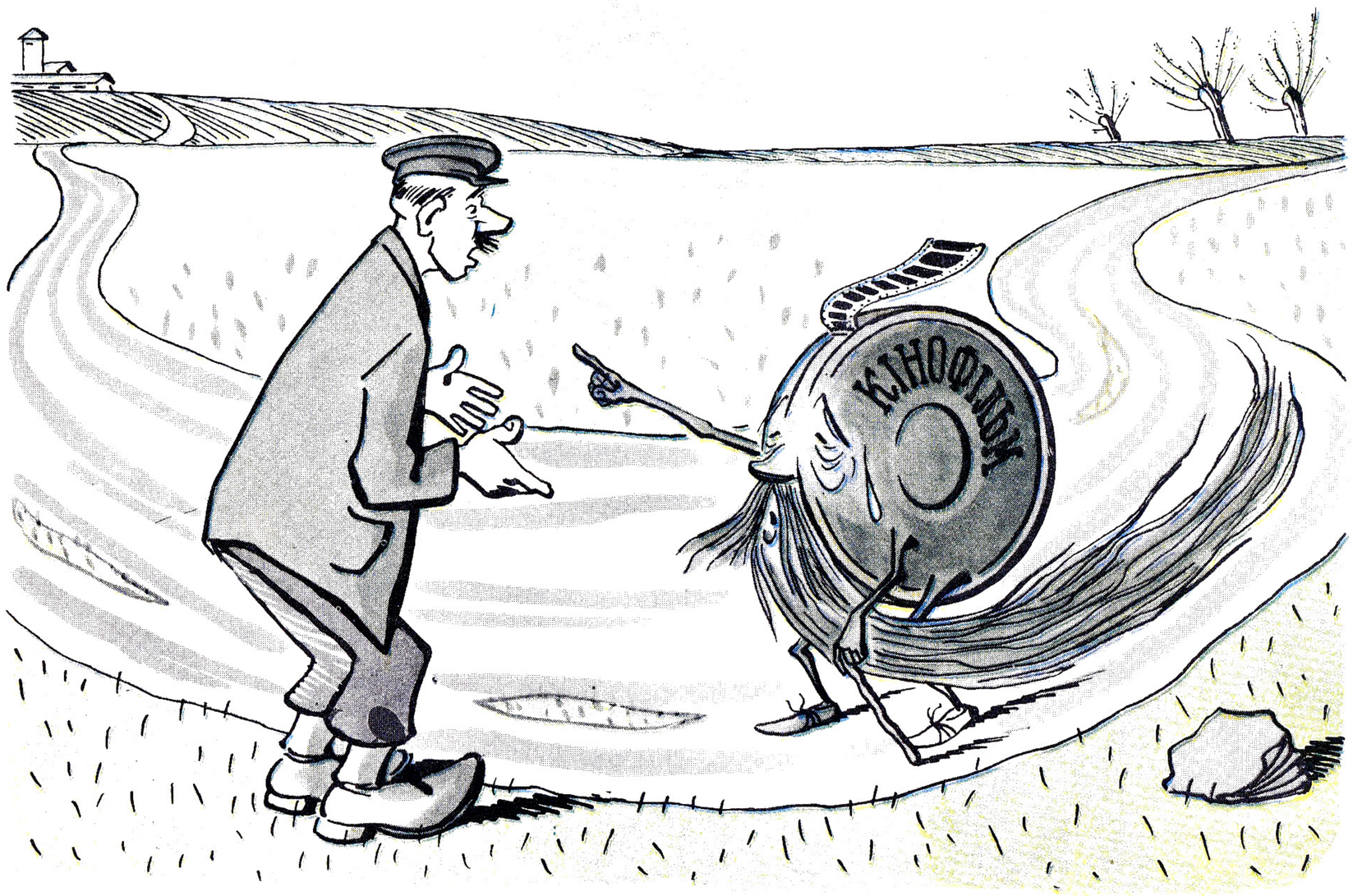

— Діду, ви куди?
— На село!

ВІЗОК І НИНІ ТАМ...

Різні бувають танці: бальні, народні.

А от танцям, які відбуваються щодня у прядильному цеху Чернігівського заводу синтетичного волокна, і назви не добереш.

Тут люди і танцюють, і працюють.

Ні, це не робітники самі собі таку розвагу вигадали.

Про них подбала дирекція заводу.

Вона обладнала монорейкову підвісну дорогу візками, які не повертаються на своїй осі.

На інших підприємствах (приміром, на Київському шовковому комбінаті) подібні візки служать людям для транспортування шовку на бобінах, а на Чернігівському заводі синтетичного волокна, навпаки, люди мусять прислужувати візкові, танцюючи довкола нього і витрачаючи на це час і енергію.

Правду кажучи, робітникам ці танці осточортіли.

А от керівникам заводу — подобаються, бо модернізувати візки вони не поспішають.

Скрізь техніка вперед посувається, а в Чернігові, як бачите, візок і нині там.

Д. ЗАЙЧЕНКО,
робітник заводу синтетичного волокна.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

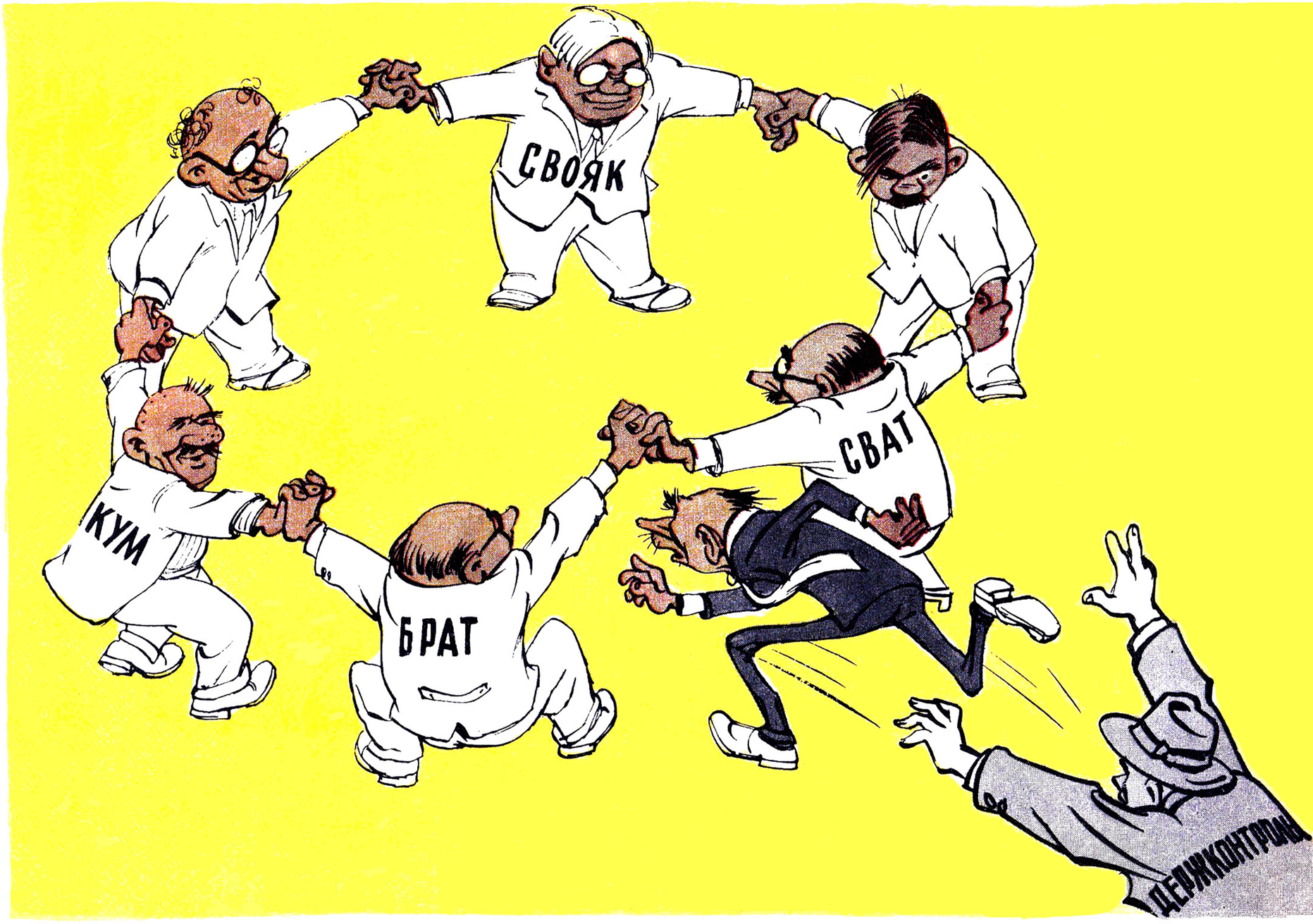

Не дитяча гра у «котика й мишки».

В ЧОТИРИ РЯДОЧКИ

ГОТОВИЙ

У полі працювать?.. Не проти я ніколи!
І згоден я щодня туди вчащати...
Готовий я!.. Та-от якби те поле
Перенесли у Київ, на Хрещатик.

ЮХИМ СПІЙМАВСЯ

Юхим на гарячому ділі спіймався,
І, наче опущений в воду, тинявся,
Та що ж — потинявся, де треба, Юхим,
Дивися, і вийшов з водиці сухим.

ПЕРСОНА ГРАТА

Коли паркан до неба звів на дачі,
Та ще й на вікнах ти поставив грати,
То це, повір, їй-богу, ще не значить,
Що став віднині ти персона грата.

З ЧУЖОГО РОЗУМУ

Писати він не міг без помилок
І ще так-сяк умів читати.
А як в науку вліз оцей ділок?
Його ввезли туди чужі цитати!

ПЕРЕСТРАХУВАЛЬНИК

Оце смільчак... Ви тільки подивіться —
Він у житті нічого не боїться...
Лише перед одним трясеться —
Відповідальністю та штучка зветься.

ГОЛОВА-ЛІТУН

Щодня з села до міста просто
Додому він на «газику» гасає.
Літання це для нашого колгоспу,
Як кажуть, у копієчку влітає.

РОЗСТУПИСЯ, МОРЕ!

Вусики модні. І шляпка — коржик.
Краватка звиса по коліна аж.
Гей, розступися, море!.. Жоржик
Пливе по Хрещатику на променаж.

ПОЖЕЖА

В поетовім домі пожежа була —
Згоріли всі речі поета дотла.
Лиш книги його збереглись в тій жарі,
Бо твори у них були дуже сирі.

ТОВЧЕ ВОДУ

Він звик писать вступні статті,
Такі пусті, бездумні, глупі...
Говорять про писання ті,
Що воду він товче у вступі.

Юрій КРУГЛЯК.

Пожежний вилазок

Мчить, летить, газує на останній швидкості пожежна автомашина... Де горить? Що горить? У кого горить?

У Василя Васильовича Рубаника загорілося. У голови артілі «Дружба», Гребінківського району, Київської області. Йому нагально треба одвезти на базар кількох тіток з гусьми, курми та іншим базарним добром.

А на чому ти їх одвезеш? На пожежній машині! Вона ж колгоспна і Василь Васильович Рубаник, як голова, кидає її туди, куди кому заманеться.

Припекло, приміром, комусь у Гребінку до чайної проїхатись — будь ласка! Василь Васильович не може людині відмовити. Не може, бо в людини горить, у грудях пече... Хай їде, хай п'є, хай спрагу заливає...

Але ж треба такому статися. Саме тоді, коли людина в чайній спрагу свою горілкою заливала, у колгоспі загорілася хата колгоспниці Ю. А. Рачківської.

— Рятуйте! Швидше пожежну машину!!!

Шукай вітра в полі!

Довелося викликати пожежну машину з райцентру.

А своя, колгоспна, тільки пізно вночі повернулася,

А зранку знову за роботу.

Свиней на убійний пункт возити треба? Треба. А газові балони на зарядку? Вези, пожежна машино, і газові балони.

А п'яниць, що на своїх ногах не стоять? Розпорядився голова колгоспу і п'яниць додому розвозити.

Та й сам шофер Петро Пилипович Грищенко любить добре хильнути. Недавно вскочив він прямо в обійми автоінспекції. Забрала вона у нього права водія, коли п'яненький гасав на пожежній машині.

Розуміється, можна було б підшукати іншого шофера, та от біда, вже нема на чому їздити: заїздили машину...

Єдине, на що вона тепер годиться, так це — на капітальний ремонт. Згоріла, так би мовити, на роботі...

І. КАПЛУНЕНКО,
районний пожежний інспектор.

Київська область.

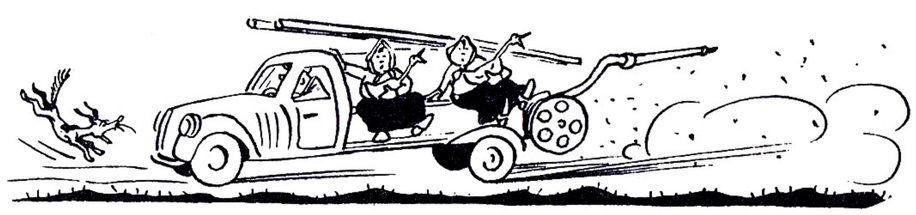

НОВИЙ ВАРІАНТ КАЗКИ ПРО ЗОЛОТУ РИБКУ

Мал. БЕ-ША

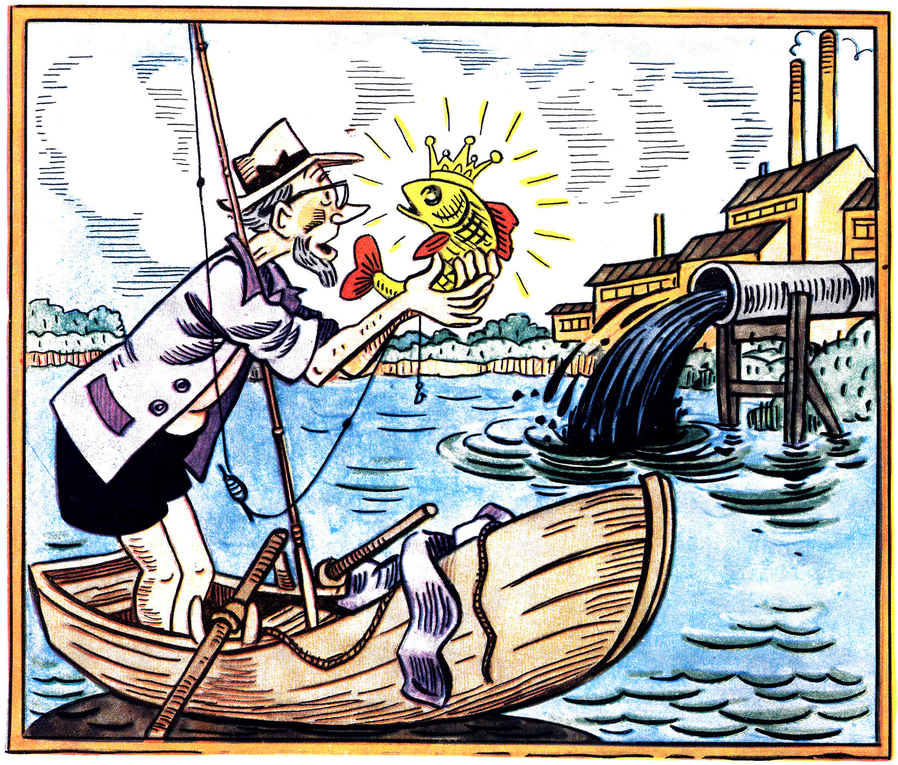

— Не випускай мене, старче, назад у цю річку!..

іпподромські хлопчики

ХОЧЕТЕ вірте, хочете ні, але мені запропонували тепленьке місце. Керівну посаду.

Запросили мене та й питають:

— Чув що-небудь про іподром? Там директор збирається на пенсію...

Крім афіш: «Сьогодні на іподромі скачки», я нічого про іподром не знав.

Тому знайомство зі своїм майбутнім підприємством я почав з літери «і» Української Радянської Енциклопедії.

Там я вперше довідався, що по-грецьки кінь — іппос, а місце для бігу — дромос. Тобто, іподром — місце для випробування коней та для кінноспортивних змагань.

А коли там же я прочитав, що серед великих іподромів на Україні значиться і наш, львівський, то аж підскочив: оце підприємство, коли про нього навіть в УРЕ написали!

З ненадрукованих джерел я довідався, що колись наш іподром існував сезонно. Привезуть кінні заводи на літо жеребців з вершниками, відгарцюють вони двадцять скакових днів та й їдуть додому. А браму іподрому зачиняють. Там залишаються відсипатися лише три сторожі.

Бути директором-сезонником — мала втіха.

Але при знайомстві на місці мої страхи розвіялися.

Теперішнього директора іподрому І. К. Горюна я зустрів на підступах до бігового кола. Він вертівся серед курей і замахувався на них дрючком.

— Чого це ви, Іване Кирияновичу, так агресивно настроєні проти птахівництва? — питаю.

— Та порозводили їх тут кожен по півсотні. Не розбереш, де свої, де чужі.

— Хто порозводив? Зараз же іподром не працює, людей нема.

— Як нема?! — здивувався директор. — Та в нас колектив ого! Самого трепперсоналу 64 чол. та кінних хлопчиків 36. А адміністративний апарат, а виробничий персонал, а працівники підсобного господарства. Більше 170 душ набирається.

— А що ж вони роблять вісім місяців до скачок? Невже тільки курей мацають?

— Е, ні. У нас же 120 коней зимують з деяких заводів Луганщини та Кіровоградщини.

— Чого ж вони так далеко на зиму забрались? Та ще й до міста?

— Про це ви спитайте у тресті племінних заводів чи в самому «Головраджгоспі». Їм на горі видніше, де коням зимувати.

Далі я поцікавився джерелами існування ескадрону вершників. Те, що кінні заводи дають по півтора карбованця на утримання одного жеребця на день, я не брав до уваги. То йде коням на обрік. Основний прибуток іде від тоталізатора. Торік, наприклад, хлопці на ньому заробили 46,5 тисячі карбованців.

Тоталізатор — азартна гра в дні кінних скачок. Після тієї гри молодчики, що в пельменній в кінці бульвару Шевченка вирішують її хід, їдуть додому з пузатими гаманцями, а всі інші клопочуться, де взяти чотири копійки на тролейбус.

Другим джерелом існування наїзників є 241 гектар землі. Порядкують тут нею вільно: під городи наділяють по потребі, сіно віддають косити за копицю. Та й сіють часто не те, що коням до смаку. Наприклад, картоплю або цибулю.

Але ні тоталізатор, ні земля не можуть забезпечити зростаючі потреби іподромівців. Про це знають в «Головраджгоспі». Тому кожного року планують їм дотацію по 50 тисяч карбованців...

Під кінець свого візиту я вирішив познайомитися з своїми майбутніми підлеглими, але виявилося, що всі вони хворі.

— Чи не епідемія була? — питаю в конторі.

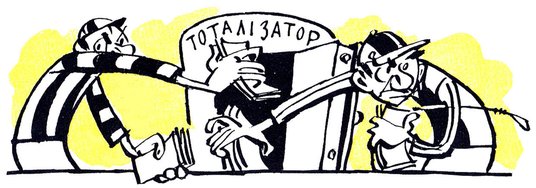

— Яка там у біса епідемія, — відповідають. — Не сидіти ж їм на окладі в 75 — 80 карбованців. У сезон скачок багато з них, як-от сімдесятирічний тренер К. В. Почуєв, чотириста, а то й більше карбованців у місяць мають. От вони зараз і причуваються, де свербить, щоб по бюлетеню середній заробіток одержувати.

З деякими штатними одиницями, як ветфельдшером В. І. Саєвичем, мені не пощастило побачитись, бо вони за сумісництвом числяться ще й в інших установах. І справді, не бити ж їм байдики до скакового сезону на одному тільки іподромі.

А взагалі іппосовські хлопці живуть не погано. Будівництво розгорнули. Так підперли сусідній автобусний завод курниками, що тому і думати годі про розширення своїх цехів.

А що Іван Кириянович уже думає про пенсію,— теж є певні приємети. Живе він поки що в непоганому дерев'яному особняку, але вже розгорнув у мальовничому куточку іподрому будівництво кам'яного особняка з верандами. Не особняк, а картинка з півниками. Хоч у свій час архітектор міста і заборонив те будівництво, та Іван Кириянович на заборону не зважає.

Скажу відверто: перспективи мені сподобались, і я вже, було, вирішив дати згоду на посаду. Та збив мене з пантелику лозунг на щиті біля контори іподрому. На ньому червоною фарбою іподромівці написали: «Всі зусилля на побудову комунізму!».

От я й задумався: а що, коли хтось зміряє «зусилля» цього підприємства у боротьбі за побудову комунізму? Тоді прощай моя директорська посада!

Отож, хоч я уже знаю, що таке «іппос» і що таке «дромос», хоч і маю уяву про роботу іподромівців, але думаю на всяк випадок трохи почекати. Спробую з'ясувати, чи «Головраджгосп» і надалі з таким зусиллям буде тринькати державні кошти на утримання львівських іппосовських хлопчиків.

О. МЕЛЬНИК.

м. Львів.

ВАЛЕНТИН БИЧКО

(З НАГОДИ П'ЯТДЕСЯТИЛІТТЯ)

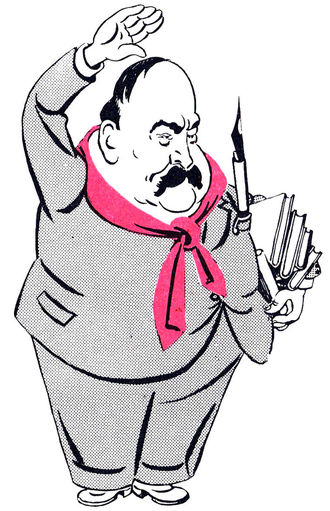

То дарма, що він вуса відрощує!—
Обвива його шию кумач.
В п'ятдесят в піонерії хто ще є,—
Як Бичко,
піонерів сурмач?

Його знають у кожному селищі,
Тільки знає, напевно, не всяк,
Як в гурті розсипає веселощі
Цей поет,
жартівник,
весельчак!

В ювіляра з перчанською вдачею
Не тупіє перо у руках.
Хай він «Перець» не лиш
передплачує,
А й перчить на його сторінках!

Дружній шарж Бе-Ша.
Текст Валентина Лагоди.

perec-ua.
perec-ua.

АБО ОДНА БІОГРАФІЯ У ТРЬОХ ВИКЛАДАХ

(БАГАТОЖАНРОВА ЕПОПЕЯ)

Виклад № 1 (від першої особи)

Я, Панас Порфирович Хижаківський, народився на рубежі двох епох, а саме, в 1917 році. Скажу коротко: все своє життя до останку я віддав народові. В 1949 році, проявивши якнайвищу свідомість, я залишив управлінський апарат і був обраний головою колгоспу. Десять місяців я незмінно керував колгоспом «Вперед», потім мене висунули на навчання в сільськогосподарську академію. Після її закінчення я знову поринув у сферу матеріального виробництва — радгосп «Друга п'ятирічка», де керував зоотехнічним фронтом. Цілий рік я віддавав цьому радгоспові набуті мною знання і досвід. В результаті мене послали в аспірантуру. Усвідомлюючи свою високу відповідальність перед народом, я, не марнуючи жодного дня, написав дисертацію. Мені присвоїли звання кандидата наук і послали директором великого тваринницького радгоспу «Зоря». П'ять місяців я безперервно працював у «Зорі», поки мене не послали на дальше удосконалення моїх знань у науково-дослідний інститут. Там я здобув звання доктора наук. Тепер я очолюю зразково-показову дослідну станцію, знову ж таки, зрозуміло, віддаючи всі сили науці й народові.

Такий мій скромний, але, безумовно, благородний життєвий і творчий шлях.

Виклад № 2 (від другої особи)

Костя, привіт! Як живеш-поживаєш, славний хлопче-молодче, товаришу хімік?

Прочитав оце я недавно в газеті про те, що коїться на дослідній станції, і за голову схопився. Страх! І хто, гадаєш ти, лютує там? Хижаківський!..

Так, так, Костику, отой самий Афоня (офіціально — Панас Порфирович), якого ще в 1949 році засватав нам голова райвиконкому Павло Васильович Сидоренко. (До речі, Сидоренко тепер уже на пенсії, так що з нього чорта лисого візьмеш). В селі у нас тоді вже знали ціну Афоні, і колгоспники, а з ними і я, кричали на зборах, що нам потрібен хороший голова колгоспу, а не дурень. Але Павло Васильович узяв нас змором. Він чотири години базікав про Хижаківського, розмальовував його здібності і таланти, яких за ним досі ніхто не помічав. І коли три чверті учасників зборів розійшлися, а решта знесиліла, Сидоренко поставив питання на голосування. Словом, Афоня (офіціально — Панас Порфирович) став головою правління і за десять місяців довів наш колгосп, м'яко кажучи, до ручки. Але невідомо, з яких причин він потрапив не на лаву підсудних, а... в сільськогосподарську академію. Сам не второпаю, як це вийшло!

Шість років, слава богу, про нього не було ні слуху, ні духу. А на сьомий дізнався, що він править за головного зоотехніка в радгоспі «Друга п'ятирічка». Там усі сміялися (й ридали), слухаючи його дикі й безграмотні вказівки. З легкої руки Афоні поросята в радгоспі гинули, як мухи. Корови не витримували встановленого раціону і страйкували — не давали молока. Коротше кажучи, через півроку він вилетів з радгоспу, як корок із пляшки. Але... на навчання в аспірантуру. А там, учепившись за кінський хвіст (тема його дисерт. ції була: «Кінський хвіст як вентилятор і борець проти комах»), в'їхав у науку. Новоспечений кандидат наук став директором великого тваринницького радгоспу «Зоря». Отаке-то воно!

Пора б уже закінчувати цей лист, але скажу для повноти картини: звичайно, в радгоспі скоро побачили, що він за птиця, і вигнали звідтіля. Але знову ж таки... в науково-дослідний інститут. Там Афоня заходився коло кінського хвоста глибше і грунтовніше (підрахував середню кількість волосин у ньому) і здобув докторський ступінь. Тепер — керує обласною дослідною станцією. Як він керує — про це дивись на початку листа.

Отакі справи, дорогий Костику! А ти кажеш, що чудес на світі не буває. Бувають! Тільки от як вони робляться, я ніяк збагнути не можу.

Привіт усім твоїм. Тисну руку. Вася.

Виклад № 3 (від третіх осіб)

I.

Витяг з протоколу засідання Безіменського райвиконкому від 4 вересня 1949 року.

Слухали: Про роботу відділу скарг виконкому.

Ухвалили:

а) За грубість, неуцтво, цілковитий провал роботи відділу зняти з роботи зав. відділом скарг П. П. Хижаківського.

б) Рекомендувати Хижаківського П. П. на посаду голови колгоспу «Вперед».

в) Доручити голові райвиконкому П. В. Сидоренку виконання цього рішення.

II.

Витяг з протоколу засідання Безіменського райвиконкому від 5 червня 1950 року

Слухали: Про хід сільськогосподарських робіт у колгоспі «Вперед».

Ухвалили:

а) За провал усіх робіт в колгоспі, цілковите неуцтво та грубість зняти з роботи голову колгоспу П. П. Хижаківського.

б) Послати Хижаківського П. П. на навчання до сільськогосподарської академії.

III.

Витяг з наказу по обласному управлінню радгоспів від 7 червня 1957 року

У зв'язку з тим, що в радгоспі «Друга п'ятирічка» допущено масовий падіж худоби і значне зменшення маточного поголів'я, звільнити з роботи головного зоотехніка радгоспу Хижаківського П. П.; рекомендувати П. П. Хижаківського на дальше навчання і підвищення кваліфікації в аспірантуру.

IV.

Витяг з наказу по обласному управлінню радгоспів від 4 травня 1960 року

Як такого, що не забезпечив керівництва, і за провал роботи зняти з роботи директора радгоспу «Зоря» Хижаківського П. П.

Вважати за більш доцільне використати П. П. Хижаківського на роботі в науково-дослідному інституті.

V.

Витяг з протоколу засідання облвиконкому від 10 березня 1962 року

Слухали: Про роботу обласної дослідної станції.

Ухвалили: Констатувати, що обласна показово-дослідна станція по всіх основних показниках іде значно гірше від найвідсталіших колгоспів. Урожаї зернових низькі. В результаті поганої агротехніки кукурудза загинула. Більше половини орних земель зайнято травами. Худоба гине, бо нема кормів.

Виходячи з цього, вважати неможливим дальше перебування Хижаківського П. П. на посаді директора дослідної станції.

Відзначаючи багаторічну роботу П. П. Хижаківського в галузі сільського господарства та його заслуги перед сільськогосподарською наукою, клопотати про достроков призначення Хижаківському П. П. персональної пенсії встановленої для видатних діячів науки.

Документи зібрав і до друку подав
В. ПОДОЛЬСЬКИЙ.

perec-ua.
perec-ua.

Відсканував Іван ТОЛОКНЬОВ, опрацював Олег ЛЕСЬКІВ для спільноти: http://perec-ua.livejournal.com

САТИРА наших друзів

Малюнки із журналів:
«ДИКОБРАЗ» (Прага), «ОЙЛЕНШПІГЕЛЬ» (Берлін),
«РОГАЧ» (Братіслава), «УРЗІКА» (Бухарест)
та «ШПИЛЬКИ» (Варшава).

У «вільному» світі.

Без слів.

— Хлопці, ви б хоч чоловікові допомогли.
— Йому нічим не допоможеш, він шукає роботи.

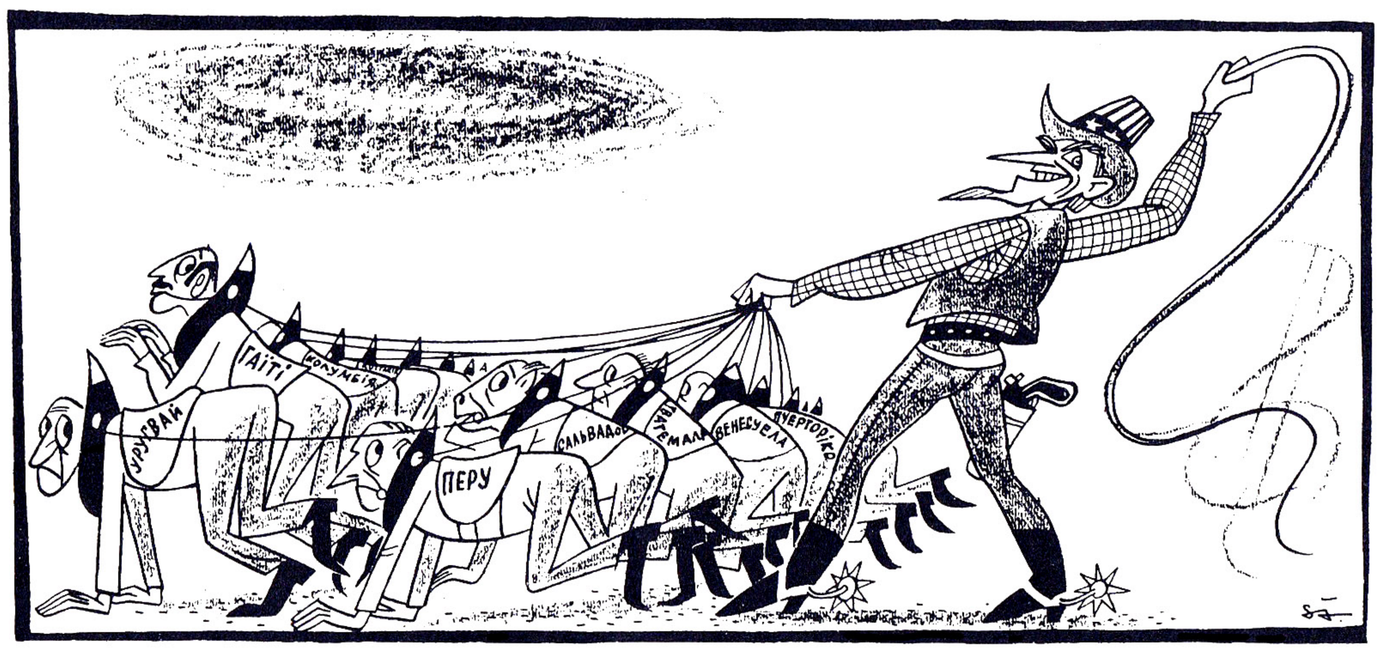

Американський «Союз для прогресу» в дії.

ЛЕТЮЧІ ГОЛЛАНДЦІ

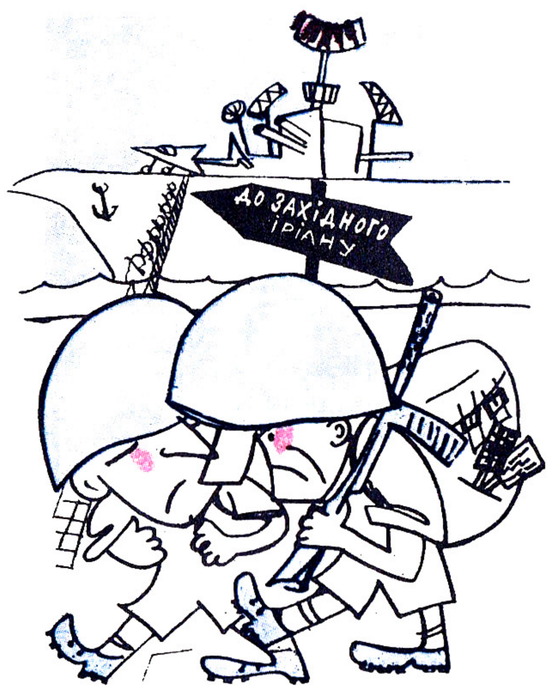

— Ой, хоч би назад повернутися...

Допомога слаборозвиненим країнам.

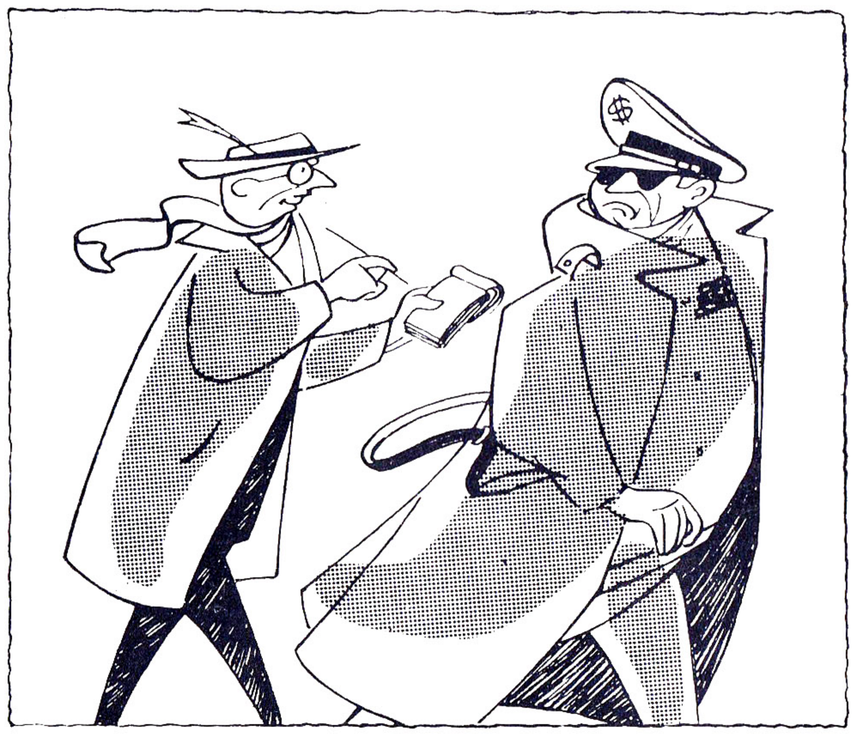

— Кажуть, що ви допомагаєте кліці Бун Ума—Фумі Носавана?
— А що ж робити, коли вони слаборозвинені.

Перчанська поліклініка

До нашої поліклініки завітали клієнти з незвичайними історіями хвороби. Ось одна з них:

«Хворий: Кухарєв Григорій Іванович. Стать чоловіча. Вік—42 роки. Адреса: м. Харків, селище Південне, вул. Громадянська, 32. Скаржиться на повну непрацездатність. За своє свідоме життя по-справжньому працював під наглядом лише 4 роки (за вироком народного суду). Останнім часом трудиться (теж під наглядом) по 15 діб. Недавно він звернувся до Харківської міжрайонної ЛТЕК з офіціальною заявою:

— Я — інвалід. Дайте пенсію, бо усім щелепи позвертаю! Групу давай!

Потім «фізично немічний» непрацездатний побив голову комісії лікаря Ч. Швидка громадська допомога привезла Кухарєва у 16-те відділення міліції. Начальник відділення т. Савченко встановив непрацездатному своєрідний діагноз: «Не нашого району. Передати хулігана громадськості, щоб цей тип не псував нам звітів». Другого дня Кухарєв знову вимагав «групу». А т. Савченко милувався «не зіпсованим звітом».

У Луки Дем'яновича Глущенка з міста Люботина така ж історія хвороби. Правда, він не вимахував кулаками у комісії, а дочекався біля річки на голову комісії і нахвалявся втопити. Л. Д. Глущенко ніде не працює, і тому ладен битися за пенсію як лев.

Перчанські лікарі ретельно вивчили історії хвороби, оглянули хворих, одностайно позаздрили їх здоров'ю і встановили діагноз: «Хвороба: гостра форма дармоїдства. Режим — ізоляція з попереднім сидінням на твердій лаві. Лікування: робота в найбільших дозах. Рецепт треба завірити в Харківській обласній прокуратурі».

Черговий реєстратор
Перчанської поліклініки
К. ЛЕМЕШЕВ.

СВИНЯЧА СИЛА

— Дуби, відома річ, — велика сила, —
Свиня сусідці говорила.—
І все ж сильніша я — Свиня,
Бо їх уже десяточок підрила...

У НЕРОБ

— Як живемо? Як ся маєм? —
Ох, важкі настали дні:
Ми шість днів підряд гуляєм,
Лиш на сьомий — вихідні!

Роман ПОПОВИЧ.
м. Кіровоград.

НЕ 7, А 27...

Голова Золочівської райспоживспілки т. Пащенко (Львівська область) уже кілька років обіцяє збудувати магазин у с. Кропивні. Та обіцянка, як кажуть, цяцянка, а колгоспники мусять ходити до раймагу за 27 кілометрів.

(З листа до редакції).

Щоб в магазині щось купить,
З села потрібно людям всім
Пішечки у район ходить
Верстов не сім, а двадцять сім.

Та обіцяє голова,
Що магазин збудує їм...
Він ці проказував слова
Не сім разів, а двадцять сім.

Незвичайні пригоди

ВИБИЛА ВСІ ЗУБИ трубному ключеві з маркою харківського заводу «Металоштамп» труба, коли її спробували відгвинтити тим ключем. Практично доведено, що така операція йому явно не по зубах...

У СТАНІ НЕВАГОМОСТІ опинилася станція Малин, Південно-Західної залізниці. Залізнична вага уже другий рік на ремонті, а вагу вантажів тут визначає «на око» сам начальник станції т. Гаврилов. Оскільки це «мірило» останнім часом теж почало давати маху, клієнтура станції почала клопотатися про те, щоб його відправили до Палати мір і вагів на перекалібровку.

ЧОГО ТІЛЬКИ НЕ ЗРОБИШ ДЛЯ ПОКАЗНИКІВ!

Нині на Тернопільщині дуже у ціні так звані «нефуражні» корови. Виведи таку на базар — з руками одірвуть. Ще й могорича поставлять. Особливо жвавий торг іде, коли на «нефуражну» наскочить хтось із колгоспних голів Золотниківського району.

Воно й не диво. Уже сама назва корівок прозоро натякає на те, що вони живляться самим повітрям і ніякого фуражу не потребують.

Та все-таки корівок-пенсіонерок не кривдять: дають-таки їсти. А «нефуражні» віддячують молочком. Багато дають молока чи мало, то діло десяте. Головне, що молоко тече помаленьку у дійниці до інших корів, до так званих «фуражних», по надоях яких звіти складаються. Словом, надої збільшуються. Показники ростуть. Цифри кругленькі — хоч цілуй!

Второпали, що й до чого?

Чим більше у колгоспі «нефуражних», тим більші надої у «фуражних». Чим більші надої, тим кращі показники. Чим кращі показники, тим частіше районні керівники з вами ручкаються. А це приємно, знаєте. Ось чому за останні два роки деякі голови колгоспів Золотниківського району купили біля 500 корів, які вже на ладан дихали.

В актах купівлі чорним по білому написано, що за кожну таку корівчину-кавулю сплачено 400, а то й більше карбованців. Насправді їм гріш ціна у базарний день. Але довести це важко. У кожному акті (знову ж таки чорним по білому) зазначено: місце купівлі — «базар у горах», прізвище власника худоби — «невідомо». Виходить, шукай вітра в полі і питай, скільки ж насправді заплатили за кавулю...

Не будемо складати епітафій сотням таких корів, вже відбракованих і зданих на пункти. Але на колгоспних фермах і досі ще ремигають 537 парнокопитних пенсіонерок. Приміром, у Григорія Миколайовича Ковальчука, голови колгоспу «Ленінський шлях», їх аж 48. Хоч і пристаркуваті кавулі, але Григорій Миколайович упевнений, що вони вивезуть його аж у передовики. І що ж? Ніхто не насмілиться сказати, що по молоку т. Ковальчук пасе задніх. Він може навіть образитися і за наклеп притягнути до відповідальності.

У цьому колгоспі по два-чотири роки відгодовують цей «резерв», і невідомо, скільки ще триватиме така відгодівля.

Чого тільки не зробиш для показників!

І приписку зробиш.

І на окозамилювання підеш.

От, скажімо, Євген Володимирович Олексюк, голова артілі імені XI з'їзду ВЛКСМ, теж непогані цифри з «нефуражних» видоює. Та й в інших артілях задніх не пасуть. То байдуже, що заодно колгоспні каси треба добре доїти... Аби цифра справна була! А за справну цифру, як відомо, не б'ють...

Грицько ПІВТОРАКОЖУХА.

Золотниківський район,
Тернопільської області.

Народні усмішки

СЛАВА КОСМОНАВТАМ!

Бабуся давненько не була в церкві — все на хазяйстві поралась та радіо слухала. Особливо любила вона, коли про космонавтів передавали.

А ото якось пішла до церкви. Піп усе щось про бога, про духа святого, що літає у всесвіті, та все «слава богу!» раз по раз примовляє. А за ним усі, хто був у церкві.

А бабуся слухала, слухала, та й собі почала підспівувати, та не «слава богу», а

— Слава космонавтам! Слава космонавтам!

Почув піп такі богохульні речі, за рукав бабусю та з церкви. Після тієї пригоди бабуся і зовсім перестала до церкви ходити.

Надіслав Л. СКОРОБОГАТЬКО
з с. Жовтневого, Менського району,
Чернігівської області.

ВІДПОВІДЬ

— Скажи, дівчинко, — питає якийсь чоловік дитину біля хвіртки, — твій батько варить самогон?

— Ні, мій тато самогону не варить, він його сирим п'є,— відповіла дівчинка.

Повідомив К. МОТРУК
з ст. Вапнярки, Вінницької області.

САШКОВІ ХИТРОЩІ

Коли мій син Сашко був маленький, жінка часто докоряла, що я з ним після бані в буфет заходжу.

— Як тобі не соромно, — говорила вона, — малу дитину водиш у пивну. Щоб це мені було востаннє!

Через тиждень ми знову пішли до бані. Помилися.

— Тату! — каже Сашко, — пішли в буфет. Ти пивка вип'єш, а мені ситра купиш.

— Ні, синку, — кажу, — не підемо, бо ти ще мамі скажеш, потім клопоту не оберешся.

— Хіба я маленький, — каже Сашко, — от побачиш, що не скажу.

Домовилися ми, як годиться, і зайшли до буфету.

Приходимо додому. Бачу, мій Сашко місця собі не знаходить — так і кортить йому сказати матері, де ми були, але пам'ятає про умову. Нарешті не витримав:

— Мамо, — каже, — от скільки хочеш питай, а я тобі все одно не скажу, що ми з татком були в буфеті...

Повідомив С. ОЛЕФІРЕНКО
з м. Ленінграда.

ДОМОВИЛИСЬ

Привели якось бувалого злодюжку до урядника. Той зміряв бідолаху поглядом і відпустив поліцаїв.

— І не соромно тобі? — почав урядник.

— Як перший раз крав — було соромно, а тепер звик, — щиро признався злодій.

— Сьомої заповіді ти не знаєш, шибенику! Чуже привласнюєш, хоча б почервонів...

«Це вже на червоненьку натякає, — подумав злодій і намацав у кишені карбованця. — Вистачить з нього й біленької».

— Я від роду блідий, — відповів він.

Урядник закусив вуса і почав щось писати.

— Коли вже так, — занепокоївся злодій, — киньте свої протоколи. Я починаю зеленіти. — А сам подумав: «Доведеться розпрощатися з троячкою».

Урядник підвів голову.

— Не знаєш ти мене, голубе. Тут і не такі червоніли!

— Ну, коли так, пане уряднику, я вже й посинів, — злякався злодій, намацавши у кишені п'ятірку.

— Червоній, поганець, і баста. Ти в мене так не викрутишся.

Злодій поліз за пазуху. З лиця він давно вже був червоний. Дуже не хотілося йому втрачати десятки.

Коли він поклав на стіл червоненьку, урядник гукнув на поліцаїв:

— Женіть його в потилицю, щоб духу його не було. Водять сюди різну мілкоту. Не можуть злодія від порядної людини відрізнити!

Злодій за дверима чухав потилицю. Він так і не міг визначити, хто ж більше краде — він чи урядник.

Записав Г. Г. КИЯШКО
з м. Києва.

Дорогий Перче!

Задумали ми озеленити подвір'я нашого будинку № 178 по вулиці Леніна. Створити, так би мовити, при домі свій парк культури і відпочинку. І давно б це зробили, якби у Чернівцях не існував ще один парк — вантажний автопарк № 2. Дуже некультурні шофери у тому парку. Коли вони завозять товари у магазин, що міститься у нашому будинку, то ламають машинами деревця і мотлошать колесами квітники.

От і скажи тепер, чи є різниця між козами і тими шоферами? Тільки й того, що від моторизованих кіз шкоди більше.

ЖИЛЬЦІ БУДИНКУ
(15 підписів).

Ти, напевно, і сам знаєш, що то за робота в колгоспі, коли діток ні на кого залишити. Отож і запланували ми побудувати у нашому селі дитячі ясла. Запланувати запланували, а от будувати ніяк не почнемо, бо будувати без типового проекту — воно, як кажуть, не теє... Пишемо ми бомагу аж до Києва в «Укрндіпросільгосп». Просимо надіслати нам типовий проект дитячих ясел на 60 місць. Довго чекали ми проекта і дочекалися. Та не проекта, а листа від самого заступника директора «Укрндіпросільгоспу» т. Уманцева. Він одписав нам, що «проект **КЛУБУ НА 200 МІСЦЬ** розповсюджує Київський філіал центрального інституту типових проектів», куди переслано наше замовлення для виконання.

Ми просили проект дитячих ясел на 60 місць, а вони нам — клуб на 200 місць!

Отож і виходить, Перче, як у тій приказці — хто про що... Видно, що в т. Уманцева, який підписував ту бомагу, в голові тільки клубні танцюльки...

Х. РІЗНИК,
голова колгоспу ім. Леніна.

Онуфріївський район,
Кіровоградської області.

Ти, мабуть, чув про торгівлю з «нагрузкою». Купуєш, скажімо, шкарпетки, а тобі нав'язують ще віник або мочалку. Єдина втіха, що речі ці, як не крути, а в хатньому господарстві пригодяться. А от дирекція Нестерівського управління цегельних заводів (Львівський раднаргосп) «навантажує» кожну тисячу цілих черепиць тридцятьма битими. Хочеш не хочеш, а плати за всі тисячу тридцять.

Надішли, Перче, цього листа керівникам Нестерівського управління теж з «нагрузкою». Уділи від щедрот своїх перцю. Хочуть не хочуть, а хай нюхають.

В. НЕГОДА,
секретар партбюро
колгоспу «Дружба»

Рава-Руський район,
Львівської області.

Правду кажуть, що є люди, які одразу за сім справ беруться і жодної до пуття не доводять. Так знай, що в нашому міжколгоспбуді, де за голову править т. Бутієнко, а за головного інженера — т. Гуровий, таких людей нема.

У 1959 році почав той міжколгоспбуд у нашому колгоспі свинарник будувати — і досі не збудував. У минулому році за зерносховище взявся — і теж до пуття не довів. Як почав тоді ж колгоспну майстерню будувати, то ще й нині вона недокритим дахом світить. Зате грошенята з колгоспу ті будівельнички дуже ретельно і вчасно беруть.

Як бачиш, Перче, одну справу наш міжколгоспбуд усе-таки до кінця доводить — гроші з нас тягне. Але пуття з цього теж нема.

А. СОКУР,
голова колгоспу «Нове життя».

Новобузький район,
Миколаївської обл.

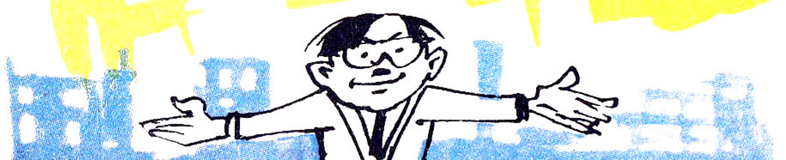

ВИСТАВКА ШИРНЕТРЕБА

«В ЧАСТНОСТИ ТУФЛЕЙ...»

Рекомендуємо нашим читачам нову експозицію.

Відкриває її незвичайний для нашої виставки експонат — с л ь о з и начальника Бориславського філіалу Львівської взуттєвої фірми «Прогрес» Шухмана. Вони рясно капають з його листа.

«При Вашей, — читаємо, — отзывчивости на нашу просьбу... мы взаимно обязаны будем перед Вами своевременно и полностью произвести отгрузку причитающийся Вам обуви, в частности туфлей летних, а также изыскать возможность... отгрузить дополнительно сверхплана».

Хто довів до сліз Шухмана? Про яку «отзывчивость» волає начальник філіалу фірми? Кому обіцяє «изыскать возможность»?..

Довела Шухмана до сліз Запорізька обласна торговельна база «Укроптвзуттєторгу». Це вона повернула філіалу фірми 540 пар «в частности туфлей летних» і зажадала сплатити: і штраф за уцінку взуття, і вартість повернення його фірмі, і вартість усіх бракованих черевиків.

А Шухман у сльози. Голубчики, благає він, скиньте нам штрафні санкції, а ми вже вам будемо «взаимно обязаны»... Ви нам, а ми вам — і план, і понад план...

От у якому стилі плачуть бракороби!

БІДНІ ВЕДМЕДИКИ!..

А ця партія експонатів надійшла на виставку з колективним листом вихованців дитсадків.

Малята пишуть:

— Дядя Булат живе у Житомирі. Він директор міськпромкомбінату. Дядя Булат дуже любить маленьких діток. Він робить іграшки. Недавно він зробив багато-багато плюшевих ведмедиків. Аж 1660!! Заводних. Тільки дядя, мабуть, чогось не доробив. Два дні ведмедики ще трошечки заводяться. А на третій уже не хочуть. А коли ведмедика візьмеш на руки, у нього випадають очі-намистинки. Ведмедик плаче і каже: «Очі б мої тих бракоробів не бачили!»

Дядю Перче, а що таке «бракороб»?

МОДЕЛЬ «КЕПКОБЕРЕТ»

Ось «восьмиклинна вовняна кепка реглан». Цей «головний убор» зветься так доти, доки він лежить на полиці. Брати кепку за козирок не рекомендується, бо козирок моментально одривається і перед вами вже не кепка, а щось подібне до берета.

Клинців тут, хоч і вісім, але всі вони не рівні, різного розміру і вшито їх криво та косо. Зате вшито міцно, можна сказати, високоякісно. Так само високоякісно зшито й утильні клаптики, з яких сконструйовано підкладку. А до підкладки приліплено целофанову фабричну марку. Приліплено її не високоякісно (вона тут же odпадає) і намальовано її невиразно — не розбереш, хто випустив у світ ці «восьмиклинні» вироби.

Видно, творці цього «кепкоберета» не женуться за славою. Видно, вони дуже скромні. Так прославимо хоч ми їх! Хай усі знають, що вся тисяча «кепкоберетів» надійшла до нас з Олександрійського міськпобуткомбінату, де директором т. Ярошенко.

ДЕ ЯКІ ПРОБКИ...

Перед вами сюрпризні набори Львівської косметично-парфюмерної фабрики. Тут і «Золота симфонія», і «Львів», і духи «Любимі». Дуже приємний аромат... Чого вони потрапили на нашу виставку?.. Потрапили не вони — не одеколон і не духи. На виставці експонуються порожні флакони. У флаконах навіть духу від тих духів не осталося. Духовита рідина втекла. Не держать погано притерті пробки рідини у флаконах...

Ви питаєте, чи є на фабриці відділ технічного контролю?

І ми теж питаємо!

Та, видно, вуха в адміністрації фабрики заткнуто високоякісними (не такими, як флакони), добре притертими пробками, якщо ні директор, ні інші керівники фабрики не чують нас.

Черговий екскурсовод
Ол. ГРОМОВ.

МАЛЮНОК-БАЙКА

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

— От сатана! Знову обважив!

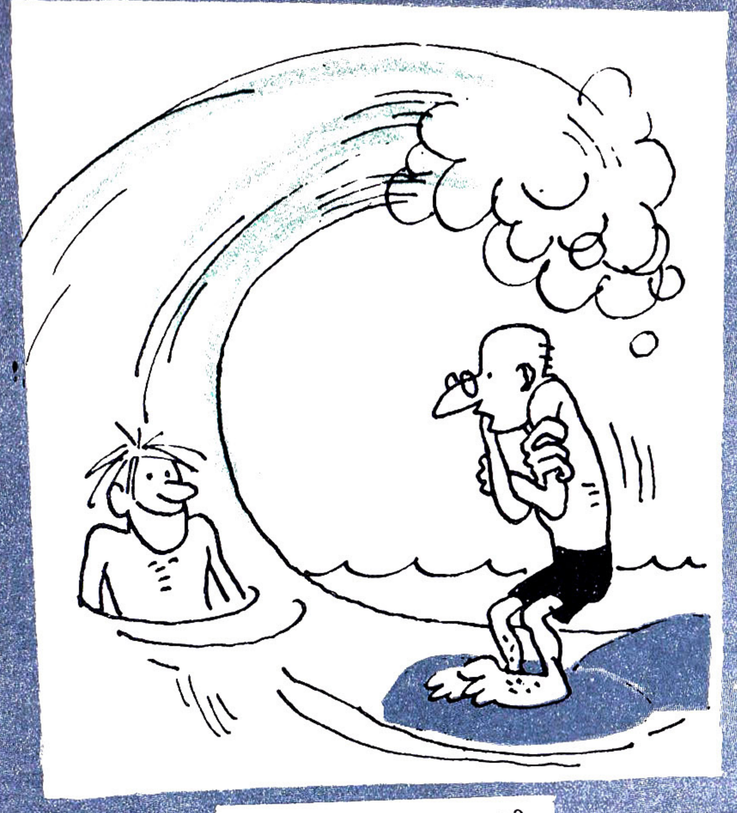

— А вода холодна?..

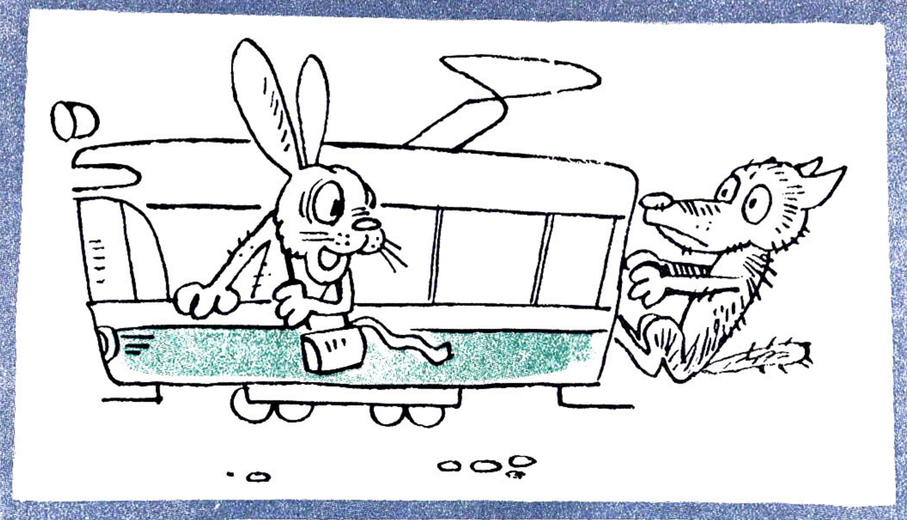

— Ти чого це зайцем їдеш?..

— Носі-і-ій!..

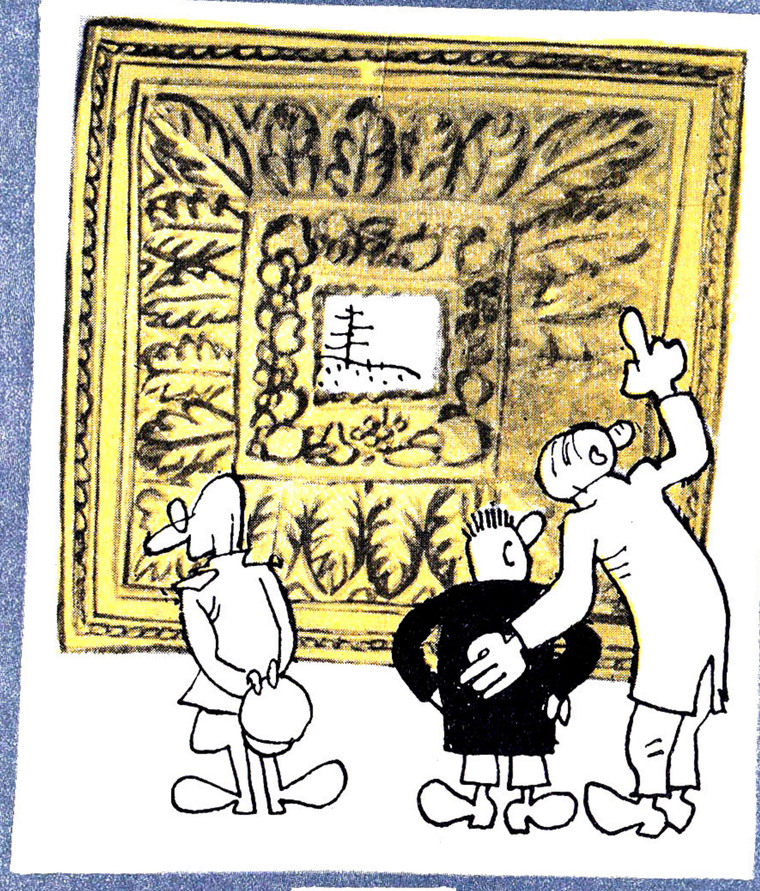

Без слів.

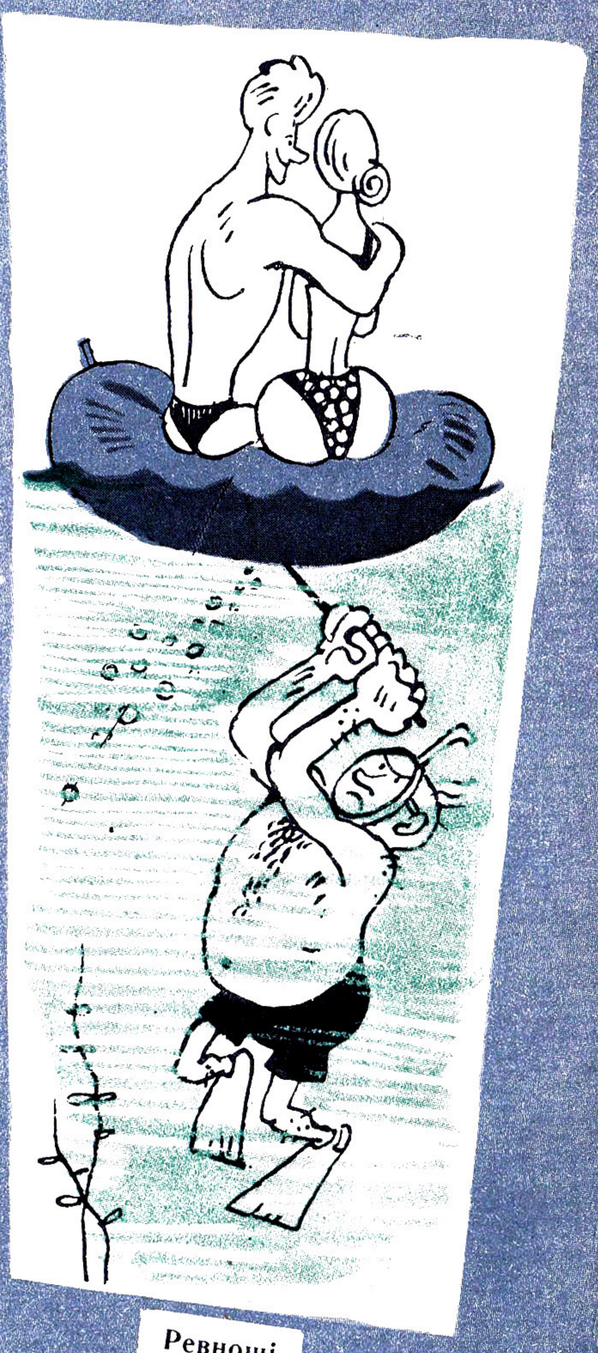

Ревнощі.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА та С. ГЕРАСИМЧУКА.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ **«Перчанські консультації з питань раціоналізації»** у № 1 журналу за 1962 рік були присвячені господарському милу з домішками кусочків дроту і трісочок. Таке мило випустив у світ Харківський милкомбінат.

Бюро партійної організації милкомбінату обговорило виступ Перця і запропонувало керівництву комбінату вжити заходів, щоб сторонні речі не потрапляли у мило.

За послаблення контролю по випуску готової продукції головного інженера т. Гладкого та начальника ВТК т. Спасибенка попереджено.

★ В огляді листів під назвою **«Спільна доля»** («Перець» № 2) йшлося, зокрема, про те, що у м. Ізюмі на Харківщині сім років обіцяють відкрити дієтичну їдальню, але не відкривають.

Після виступу Перця дієтичну їдальню у м. Ізюмі відкрито.

★ **«З картузом під хмарою»** — так звався фейлетон, надрукований у № 3 журналу. У цьому фейлетоні Перець писав про шахраїв та розкрадачів державного добра, що окопалися у Чернівцях на підприємствах громадського харчування.

Як повідомили редакцію перший заступник прокурора УРСР т. Самаєв та заступник міністра торгівлі УРСР т. Байков, факти, наведені у фейлетоні, повністю ствердились. Винних у цій справі притягнуто до карної відповідальності і засуджено на різні строки позбавлення волі.

За незадовільне керівництво підприємствами громадського харчування та відсутність контролю за їх фінансово-господарською діяльністю директора тресту їдалень Жирнова А. Д. та заступника директора по кадрах Іваніко К. А. з роботи знято і притягнуто до партійної відповідальності. Знято з роботи також головного бухгалтера обласного управління торгівлі Гохберга та ревізора Абрамова.

★ Про зловживання директора Немирівської середньої школи Солейка І. Т. розповідалося в № 3 журналу, у фейлетоні **«Потрібна надійна рука»**.

Після виступу Перця Міністерство освіти УРСР повідомило редакцію, що Солейка з посади директора школи знято.

★ У тому ж номері було вміщено листа мешканців міста Артемівська, в якому вони скаржились на те, що кіоскер аптекарського магазину № 11 Бурлик А. І. продавала марлю з навантаженням — додавала до неї браковані футляри для окулярів.

Керуюча Донецьким обласним аптекоуправлінням т. Іваницька повідомила редакцію, що за порушення правил радянської торгівлі завідуючій магазином № 11 Чернецькій та продавцю Бурлик оголошено догану.

★ **«Одна робить, друга пише»** — під такою назвою у № 6 журналу було надруковано фейлетон про незадовільний стан будівництва цехів виливниць і легованих сталей на заводі «Запоріжсталь».

Заступник голови Укрраднаргоспу т. Арешкович повідомив редакцію, що за допущені недоліки в будівництві на заступника голови Запорізького раднаргоспу по будівництву накладено адміністративне стягнення.

Наряд, виданий Запорізькому раднаргоспу на 200 тонн дроту, вже реалізовано.

★ Ківерцівське відділення «Сільгосптехніки» продало колгоспу «Більшовик» трактор «Білорусь» і нав'язало до трактора розукомплектовані і ні до чого не придатні плуг та сівалку. Про це писалося у листі помічника бригадира тракторної бригади колгоспу «Більшовик» М. Демчука, надрукованому у № 6 журналу.

Після виступу Перця Волинське обласне об'єднання «Сільгосптехніка» зобов'язало керуючого Ківерцівським райвідділенням т. Гунька повернути колгоспові вартість розукомплектованих агрегатів, а самі агрегати забрати назад.

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН, К. ЗАРУБА, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Адреса редакції: **Київ-30. вул. Леніна, 19.** Тел. 4-35-82, 4-73-94, 4-41-83, 4-51-17. Для телеграм: Київ Перець. Передплатна ціна 20 коп. на місяць.

Журнал «Перець» № 12 (479) (на украинском языке). Підписано до друку 8.VI. 1962 р. Папір 70×108 1/8 = 0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 01488. Видавництво і комбінат друку «Радянська Україна», Київ, О. Довженка, 1. Зам. 094. Тираж 303 000 прим.

perec-ua.
perec-ua.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Американські монополії прибирають до своїх рук національні багатства Ірану.
(З газет)

ВОРОНА Й ЛИСИЦЯ
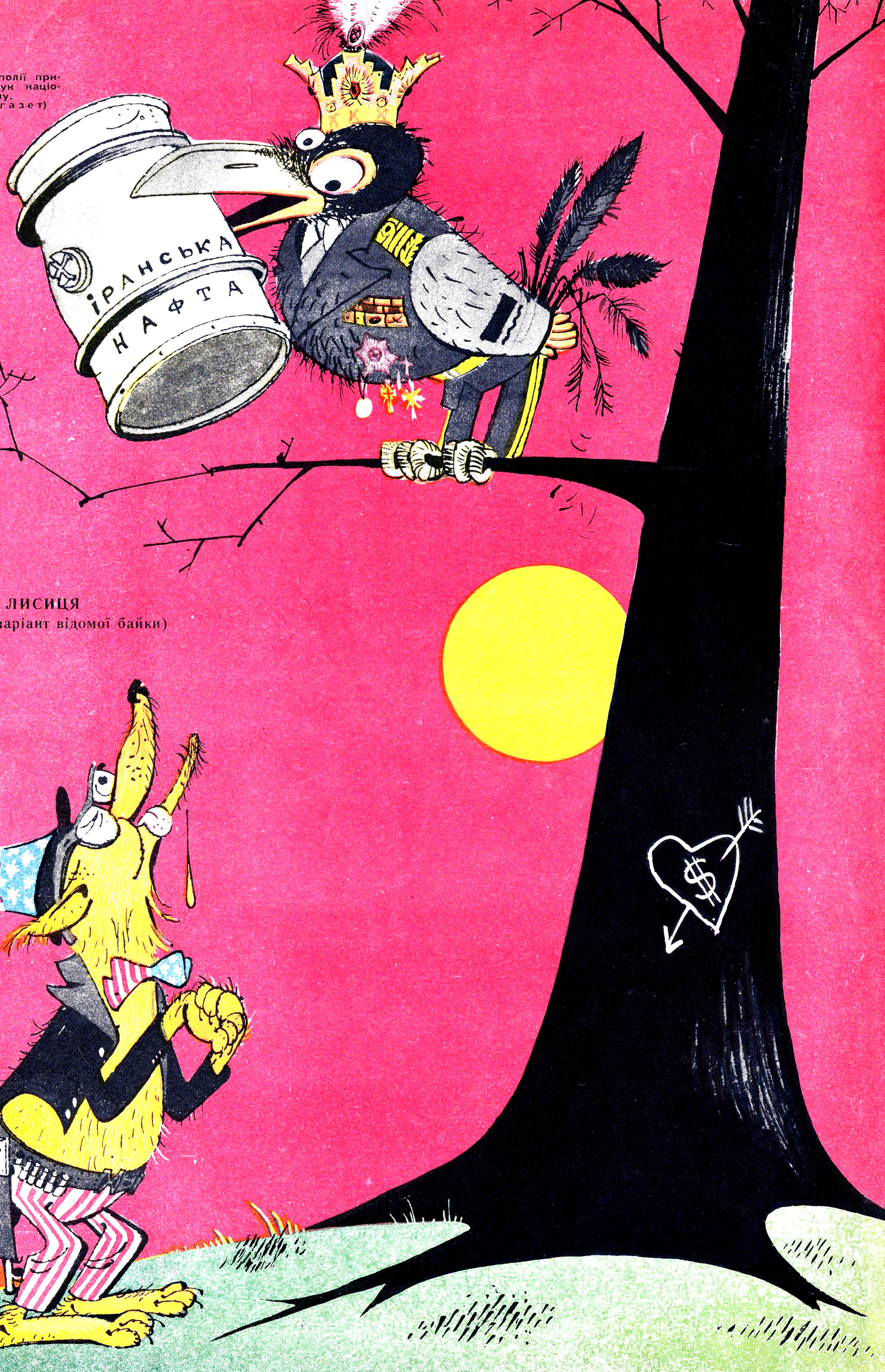
(Ірано-американський варіант відомої байки)